

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený „X“,
státní příslušnost Turecká republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-229953-18/ČJ-2018-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou, ve znění jeho doplnění, podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-229953-18/ČJ-2018-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 23. 11. 2018 v 22.40 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění, jelikož při svém rozhodování nevycházela ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra a nevyporádala konkrétní tvrzení žalobce dostatečným způsobem, nýbrž jen zcela obecně zmínila informace o situaci v Turecku na str. 6 a 8 napadeného rozhodnutí. Účelem zajištění žalobce bylo případné rozhodnutí o správním vyhoštění do Turecka, k čemuž však žalobce sdělil, že v návratu do Turecka mu brání nesouhlas s tamním politickým režimem prezidenta Erdogana, jež pronásleduje opozici. Žalovaná měla náležitě zvážit riziko vážné újmy hrozící žalobci spojené s vyhoštěním žalobce do Turecka a měla vycházet především ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra.
3. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, a připomněl znění § 124 odst. 1 písm. b), § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Upozornila, že žalobce během správního řízení uváděl rozporuplné informace o svém rodinném stavu, národnosti a cestovních dokladech. Žalobce neuvedl žádné konkrétní nebezpečí vážné újmy, jež by mu hrozila při návratu do Turecka, sdělil pouze obecné a rozporuplné informace. Na základě žalobcem uvedených nekonkrétních informací a zprávy o bezpečnostní a politické situaci v Turecku od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žalovaná vyhodnotila realizaci správního vyhoštění žalobce do Turecka jako možnou. Jelikož z informací poskytnutých žalobcem nevyplývaly důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, žalovaná si nevyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování žalobce ještě před jeho zajištěním. Toto závazné stanovisko bylo vyžádáno posléze v rámci řízení o správním vyhoštění a potvrdilo vyhodnocení situace žalovanou.

Správní spis

5. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o výslechu žalobce ze dne 25. 11. 2018 vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se nelegálně do Německa či Francie, kde chtěl pracovat a za tím účelem si v Turecku zajistil za úplatu 4 000 dolarů nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval ve skrytu několika vozů mimo jiné přes území České republiky. V České republice byl žalobce zadržen. Žalobce uvedl, že žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponuje. Cestovní doklad ztratil zhruba před rokem. Na Českou republiku nemá Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádné rodinné či majetkové vazby, nikoho zde nezná a disponuje obnosem ve výši 600 euro. Na území Francie, Německa a Anglie má vzdálené příbuzné, kteří mu měli po příjezdu do cílové země pomoci, manželku a děti má v Turecku. Do Turecka se nechce vrátit, jelikož tam není svoboda, má tam politické potíže, nemá rád Turky a necítí se být Turkem.

6. V úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 24. 11. 2018 uvedl žalobce, že je kurdské národnosti, a proto o cestovní pas nikdy nežádal, jelikož by mu jej turecké úřady nevydaly z obav, že by opustil území Turecka.
7. Podkladem pro napadené rozhodnutí byla i Informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 21. 9. 2018.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žádná ze stran nepožadovala jeho nařízení a ani soud nepovažoval nařízení ústního jednání za potřebné k rozhodnutí ve věci.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
11. Námitku nedostatečného vypořádání žalobcova tvrzení o nebezpečí vážné újmy, jež mu při vyhoštění do Turecka hrozí, tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, shledal soud nedůvodnou, neboť žalovaná na str. 6 a 8 napadeného rozhodnutí vypořádala žalobcovo výše uvedené tvrzení způsobem odpovídajícím úrovni obecnosti a nekonkrétnosti žalobcova tvrzení, přičemž vycházela z Informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 21. 9. 2018. Soud zhodnotil, že žalovaná předmětné žalobcovo tvrzení vypořádala dostatečně a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaná na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážila, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro uložení zajištění za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu.
12. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

13. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. K námitce, že žalovaná si pro své rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, nevyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, zda je případné správní vyhoštění do Turecka, jakožto účel zajištění, možné s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců, a nerozhodovala na jeho základě, sděluje soud následující. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, vyplývá, že: „Rovněž v případě, kdy bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné (ve vztahu ke správnímu vyhoštění viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).“, a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61 vyplývá, že: „Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“
16. Z výše citované judikatury plyne, že aby bylo vydání rozhodnutí o zajištění žalobce podmíněno opatřením si závazného stanoviska o možnosti vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, muselo by být žalované ze zjištěných skutečností případu zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. S tím souvisí podmínka úvahy žalované o možnosti realizace správního vyhoštění jako účelu zajištění, jakožto předpokladu pro vydání rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění.
17. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6 a 8 je patrné, že žalovaná si o realizovatelnosti správního vyhoštění úsudek učinila a dospěla k závěru, že případné správní vyhoštění je možné.
18. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 25. 11. 2018 žalovaná zjistila, že žalobce na výslovné otázky, proč opustil Turecko a proč se tam nemůže vrátit, odpověděl velice obecným a nekonkrétním tvrzením, že se v Turecku necítí svobodně, je pořád utlačován, zavírají je z jemu neznámého důvodu a že tam má politický problém. Deklarovaným cílem jeho cesty bylo nelegálně pracovat v Německu, tedy ekonomický, nikoliv politický, náboženský či etnický motiv.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Důvodnost a věrohodnost žalobcových tvrzení bude zkoumána v řízení o správním vyhoštění, kde je pro posouzení situace podstatně větší prostor, než v řízení o zajištění, kde je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Nadto z Informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 21. 9. 2018, žalovaná zjistila, že trest smrti byl v Turecku zrušen. Turecko je členem OSN, signatářem celé řady mezinárodních smluv o lidských právech a na jeho území neprobíhá občanská válka.
20. Z výše uvedeného nevyplývá, že by žalovaná v době před rozhodnutím o správním vyhoštění mohla důvodně nabýt podezření, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 zákona o pobytu cizinců a tudíž nebyla povinna si pro své rozhodnutí o správním vyhoštění opatřit závazné stanoviska Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince možné.
21. Pro úplnost soud dodává, že závazné stanovisko ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-229953/ČJ-2018-040022-SV-ZZ, bylo následně vydáno v rámci řízení o správním vyhoštění, kteréžto žalovaná obdržela dne 26. 11. 2018, a je v něm uvedeno, že vycestování žalobce do Turecka je možné.
22. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
24. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2018, č. j. 75 A 29/2018-20. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. ledna 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)